

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Convulsio Calvniarvm Vlrichi Veleni Minhoniensis,
quib[us] Petru[m] nunq[uam] Romæ fuisse caullatur**

Fisher, John

Antvverpiae, 1522

Cavillvs Septimvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35690

Actuum xij, mū in actis ca. xij. traditur, q̄ Petrus, protinus vt e vinculis herodianis euasisset liber, ad domū Mariæ matris Ioannis, qui cognominatus est Marcus, se receperit. Vnde facile cōijcere licet, Petrum tantam erga Marcum beniuolentiā cōcepisse, vt deinceps eum vocarit filium. Veruntamē haud multo post, Paulus & Barnabas eūdem assumpserūt in suū ministerium, vt in eiusdem capituli calce palam scriptum est. Actuum, xiiij, Caterum vt in. xiiij. ca. traditur, quum Paulus & Barnabas Pergem Pamphiliæ venissent, Marcus ab eis digressus, redijt Hierosolymam. Propter quod & Paulus, quum postea Barnabas ei suauis, vt Marcum denuo ministrum acciperet, non assensit, atq; ita Barnabas assumpto secum Marco secedens a Paulo, nauigauit Cyprum. Erat enim affinitate coniunctus Marco, quod & hoc loco, Beda palam testatur. Beda Verisimile igitur esse iam liquet ex ijs, eundem fuisse Marcum, quem Petrus in epistola sua filium vocauit, & quem Paulus ad Colossenses vocat consobrinum Barnaba. Porro quum in Actis non semel Aristarchi mentio fit, nūq̄ tamen appellatur Marcus. Quamobrem & omni probabilitate caret, aut q̄ is in epistola ad Philemonem Marcus Aristarchus dictus fuisset, aut q̄ in duabus illis epistolis, nempe ad Colossenses, & ad Philemonem, duos expressisset Paulus, qui nomine Marci vocarentur. Hæc igitur, vt arguitatio, cui sub Cauillo sexto nititur aduersarius, omnino refellatur, opinor sufficere posse.

CAVILLVS SEPTIMVS.

Philo Iudæus, vir literarum pollentissimus, sub C. Caligula a gente sua Romam missarius factus, dum non nihil periclitaretur secunda vice sub Claudij imperio illac remissus, cum Petro apostolo de nonnullis cōtulit rebus, & tam arctissimas secum inijt amicitias, vt tandē, quoties modo licuit, in libris suis Christianos honestis traduxerit laudibus. Et in Ioannis Marci praconijs, pleno libro versaretur, vt Hieronymus in libro de viris illustribus prodicit.

RESPONSIO

Has nœnias vel solus risus potis sit explodere. Qui nã
Philo Iudæus sub Claudij imperio, Petrũ Romæ cõueni
re poterat, quẽ nunquã etiã Romę fuisse tot iã rationibus
periuasimus, siquidẽ Paul⁹ in fine imperij Claudij Roma
nos literis suis fidei, ac virtutũ admonēs, & omnes presby
teros seniores, & muneris euangelici coadiutores, tamen
etiã quosdã plebeos salutans, soli⁹ Petri ne tantillũ quidẽ
meminit. Tandẽ quarto Neroniani imperij anno Romã
perductus, Petrũ illic non inuenit, & biennio ibi existens
nullã ecclesiã ei⁹ salutatur nomine. Lucas ad quartũ vsq; Ne
ronis annũ Historiam apostolicam Romæ scribens, Petri
nullã mentionẽ facit, Paulus decẽ præterlabentibus annis
secundario Romæ captiuatus, nullũ Petri præsidũ sensit,
sed ab omnib⁹ fere destitutus, rẽ euangelicã cũ vno Luca
tractauit, sin vero ea ratione Philo Christianos laudasse
putatur, q̃ cũ Petro inierit amicitia, ego in Iudæa poti⁹ id
contigisse crediderim, vbi Petrus Christũ prædicãdo æta
tem suã cõsumpsit, & mortẽ inibi passus est. Aut nũquid
solus Iudæorũ Philo Christi nomẽ dignis Encomijs extul
erit? Iosephus em̃, qui nõ commemoratur alicubi Petrũ
vel vidisse, vel amicitias secũ pactũ fuisse, tamen adeo ho
nestã Christi mentionẽ in suis de antiquitatib⁹ fecit libris
vt interim mirum videatur, e tam perniciosissima gẽte, ali
quem reperiri potuisse, qui tanto laudis præconio Chri
stũ extulerit, sed quid mirũ Iosephũ talia de Christo dixis
se, cũ & demonũ legiones Christũ prædicare cogerentur?
Cuius & nos veritatẽ in multa discrimina pductã nũc de
fendimus, sceleratq; & errores occidentalis Babylonis pa
tefacimus, præmia immarcessibilis coronæ ipsius benigni
tate dubio procul adepturi.

RESPONSIO

Quæ sibi Vele-
nus obijcit ipse
se non diluit,

Vides lector, quibus hic strophis aduersarius utitur.
Quum enim debeat ad Hieronymi testimonium re-
pondere, non id facit, sed iaculum declinans, prætexit
se validissimis ante rationibus, satis firmasse Petrum no-
uisse Romæ. At qui satius omnino fuisset istud non obiecit,
se, quæ tali vafricie subtrahere se certamini. Quid enim hoc
aliud est, quæ se plane victum ostendere? Neque enim tergiuer-
sari potest, quin Philo iudæus aliquando Romæ fuisset, tan-
tus est scriptorum in hac vna re consensus. Atque ideo sub-
terfugium quærens comminiscitur Philonem cum Petro
in Iudæa potius amicitiam contraxisse. Verum hoc, si factum
in Iudæa fuisset, æqua facilitate potuit ab historicis
enarrari, qua modo referunt id Romæ fuisse gestum. Ca-
terum quæ in Iudæa cum Petro colloquium habuisset Philo,
nec vnum quidem autorem aduersarius citare poterit. Et
sane probabile est, id non illibentius ab eis fuisse relatum, quæ
quod modo referunt Romæ fuisse factum. Neque video, cur,
eo præsertim tempore, quicquam fingi potuisset, aut Philo-
nis, aut Petri, aut Marci gratia. Humilior enim Romanus
Clarus, & rerum secularium contemnentior, ad vsque Hiero-
nymi tempora fuerat, quam ut suspicari quisquam possit,
illos eiusmodi mendacia voluisse confingere. Quod si
coniecturas in hac re sequi liceret, ego facile crediderim, quæ
Marcus ob eam necessitudinem, quam Romæ cum Philone
inijt, dum is adhæserat Petro, postea concesserit Alexandria-
am. Nam & Romæ tum erat Marcus, ut & epistola ad Col-
lossenses testatur. Neque dubium esse potest, quin tum ibi
fuerat Petri causa, magis quam Pauli, quando quidem & Paulus
illum ante repulisset, ut ex Actis manifeste liquet. Sed
& erat Philo vir Alexandrinus, ut testatur Eusebius, & ob
seditionem inter Iudæos & Græcos Alexandriae suscitata,
missus Romam in legationem pro Iudæis suis contributi-
bus. Et bis utique legatus mittebatur, quemadmodum &
Hieronymus affirmat. Porro quæ aduersarius ait Iosephum,
quanquam nec alicubi Petrum vidisse memoratur, haud mi-
nus dignis Encomijs extulisse Christi nomen, quæ fecerat
Philo, nihil ad rem facit. Nam Hieronymus non de Chris-

Col. vi.

Actuum, xv.
Philo Alexan-
drinus,
Eusebius,

Hieronymus,
Iosephus

ti nomine, sed de Christianis Alexandriae sub Marco de-
gentibus, multa scripsisse Philonem asseruit, & in eorum
laudibus copiose fuisse versatum. Quae res non parum ad-
stipulatur his, qui Philonem affirmant Romae cum Petro
familiaritatem inuisse, Iosephus autem, & si de Christo scrip-
serat, tamen ab Aegesippo notatur, perfidiae Iudaeorum fu-
isse consors, in hoc ipso sermone, quem de eorum supplicio
manifestauit. Quorum (inquit) arma deseruit, eorum tamen
sacrilegia non dereliquit. Deplorauit flebiliter erumnam,
sed ipsius erumnae causam noluit intelligere. Nec mirum
cuius esse debet, si Iosephus Romae Petrum non viderit,
quum non ante Petri mortem Romam ipse concesserit.
Accessit enim Vespasiani temporibus, quum tamen Pe-
trus ante sub Nerone cruci fuisset affixus. Perspicuum igitur
ex his opinor, cunctis factum esse, nihil aduersariū hoc
suo profecisse Cauillo. Neque enim sustulit quin Philo-
Petrum conuenisset Romae, quod Eusebius & Hiero-
nymus, haud leues auctores, constanter affirmant. Et profecto
nisi pudorem omnem abiecisset aduersarius, potuit
in indicijs adeo manifestis frenari, ne diutius aduersus Pe-
tri Pontificatum (quem in Romae gessit) oblatraret. Et im-
primis ad hanc rem facit amicitia ipsa Philonis & petri mu-
tua, quam auspiciatam fuisse Romae, historici fide digni pro-
diderunt. Referunt idem, & Philonem Christianos in A-
lexandria sub Marco degentes, miris laudibus extulisse.
Cōducit & salutatio, qua Paulus e Roma Marcum in vna
suarum epistolarum salutare Colossenses facit. Confert &
alia, qua Marci nomine Petrus e Roma Iudaeos, sparsim in-
colentes regiones gentium, salutat. Promouet insuper eā
rem, & Euangelium, quod a Marco Romae fuisse scriptum,
ab omnibus ascribitur. Admuniculatur & epistola petri pri-
or, quam veteres vnanimiter affirmant ex Roma fuisse mis-
sam. Ad haec haud paruum indicium est huiusce rei, conflictatio
quam cum Simone mago Romae Petrus habuisse, tam
ab Aegesippo quam ab alijs enarratur. Adde, quod ab eisdem
refertur & colloquium, quod cum Christo Petrus habue-
rat, dum e Roma fugam meditaretur. Accedunt his, & lo-

Aegesippus,

Eusebius.
Hieronymus,

Col. vi,

i. Petri ultimo.

ci, tam vbi necatus Romæ Petrus fuerat, q̄ vbi corpus eius
erat ibi sepulturæ traditum. Et demum, quod negare nemo
potest, cineres & ossa Petri adhuc habentur Romæ, quæ ad
modũ & Hieronym⁹ suo tpe fuisse testatur. Sic enim aduer-
sus Vigilanciũ scribit. Male facit ergo Romanus Episcopus,
copus, qui super mortuorum hominum Petri & pauli
secundum nos ossa veneranda, secundum te vilem puluis-
culum offert domino sacrificia, & tumulos eorum Christi
arbitratur altaria. Sed præter hæc indicia tam apertissima,
non desunt innumera clarissimorum autorum testimonia,
græcorum iuxta ac latinorum, qui passim vno ore confir-
mant, Petrum fuisse Romæ, quum aduersarius nec vni⁹ cui-
iuspiam habeat scriptoris testimonium, pro sua parte, neq̄
aliud quicq̄, præter quasdam negatiuas argutias, vt quia
Paulus non salutauit, & Lucas non meminit, cuiusmodi se-
cundum nullam dialecticam, alicuius momenti sunt. Tot
igitur indicijs & testimonijs pro nostra parte citatis, permo-
neretur aduersarius, ne diutius contra veritatem vsq̄ adeo
dilucidam reluctaretur. Quinetiã pudor, vt ante diximus,
hominem (si non perfrictissimæ frontis esset) cohiberet ab
hoc mendacio tam insigni. Cæterum Lutherani cuncti, ma-
licia tantum aduersus Petri sedem imbiberunt, vt non ali-
ter q̄ putris cloaca pestilentem halitum euaporat semper,
sic isti quicquid excogitare Calumniarum & mendaciorũ
quæunt, id omne in Pontificem & sedem illã euomere non
cessant. Sed de ijs hætenus.

TOTIVS OPERIS CONCLUSIO.